

„... můj Králi a můj Bože!“
Žalm 84,4

S vděčností Pánu za dar života a s nadějí na vzkříšení
oznamujeme, že 22. 7. 2020
naplnila svoje řeholní zasvěcení
odchodem do Otcovy náruče
naše milovaná
sestra

Věra Vorlová, FMA

Zemřela ve věku 91 let.

S naší sestrou se rozloučíme
ve středu 5. srpna 2020 při mši sv. ve 12.00 hod
v kostele sv. Terezičky v Praze-Kobylisích,
poté bude uložena do hrobu na hřbitově v Praze-Ďáblicích.

S vděčností za plně darovaný život
a s nadějí na shledání na věčnosti

sestry salesiánky
Kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice

sestra Míla a ostatní příbuzní

Věra VORLOVÁ, FMA

4. 2. 1929 – 22. 7. 2020

Narodila se 4. února 1929 v Olomouci, kde s rodiči a dvěma sourozenci prožila prvních deset let svého života. Tatínek byl štábním rotmistrem jezdeckého pluku a maminka se starala o domácnost. Toto období skončilo s německou okupací, tatínek si, jakožto voják z povolání, musel hledat jinou práci. Rodina se tedy přestěhovala do Brna, kde se Věra setkala se salesiány a salesiánskou spiritualitou a postupně pocítila také povolání k zasvěcenému životu. V této její touze ji velmi povzbudil P. Ignác Stuchlý. Věra byla aktivně zapojena ve skautu a po maturitě na gymnáziu se zapsala ke studiu matematiky na univerzitě. Psal se však rok 1948 a bylo jasné, že politická situace nebude pro církve a řehole nijak příznivá. Salesiánky u nás tehdy nebyly, takže za formací bylo nutné vycestovat. Věra prozatím odjela do aspirantátu na Slovensko, protože tatínek s případným odjezdem do Itálie nesouhlasil. O možnosti její řeholní formace v Itálii se však přesto mezitím dále jednalo s generální představenou matkou Lindou Lucotti. Díky zásahu P. Antonína Dvořáka, tehdejšího provinciála salesiánů, Věra nakonec odjela do Turína. K její velké radosti s tímto krokem nakonec oba rodiče souhlasili. Pouhý týden po jejím odjezdu byly státní hranice pro vycestování československých občanů uzavřeny.

V Turíně Věra vstoupila do formace a po překonání počátečních obtíží spojených s jazykovou bariérou pokračovala ve studiu matematiky. Její spolužačkou a dobrou kamarádkou o několik ročníků výše byla Marinella Castagno, pozdější generální představená. Důležitou postavou v tomto období pro ni byla novicmistrová a pak také matka Elba Bonomi, která se zasloužila o její další studium.

Po složení slibů 5. srpna 1952 v Pessione pokračovala ve studiu v Castelfogliani na Università Cattolica del Sacro Cuore a po jeho úspěšném ukončení jí byla svěřena výuka matematiky a fyziky. V následujících letech se tedy věnovala mladým buď jako učitelka, nebo jako asistentka interních a později také externích studentek. Spolu s Marinellou Castagno se podílela na přípravě série učebnic matematiky.

Díky politickému uvolnění v 60. letech ji mohla v roce 1966 do Turína přijet navštívit maminka, a naopak roku 1968 se sestře Věře podařilo navštívit Československo, kde se s rodiči ještě jednou setkala. Maminka krátce nato zemřela a o dva roky později též tatínek. Od československých úřadů nedostala povolení zúčastnit se pohřbu ani jednoho z rodičů. V roce 1979 se do Itálie dostala také její sestra s rodinou.

Na konci šedesátých let byla sestra Věra poslána do Padovy, kde nejprve vyučovala matematiku a pak byla roku 1973 jmenována ředitelkou. Na léta v Padově vzpomínala sestra Věra velmi ráda: *„Měla jsem vždycky výbornou vikářku, která se nenechávala vyvést z míry spoustou problémů. S komunitou se nám podařilo zorganizovat mnoho krásných věcí pro malé i velké. Jenom na sportovní akce přicházelo 1200 účastníků. Panna Maria a všichni naši svatí nám ve všem pomáhali. Chtěla jsem také, aby se více sester věnovalo studiu, a tak vrátit to, co bylo kdysi umožněno mně. Společně jsme mohly pořádat také výlety do hor a při té příležitosti navštívit i naše sestry v tehdejší Jugoslávii a dovézt jim věci, které tam chyběly.“*

Roku 1980 byla sestra Věra poslána do Říma, a to do komunity Sacro Cuore, aby se stala sekretářkou nedávno vzniklé italské meziinspektoriální konference (CII). V těchto letech byla zároveň předsedkyní CIOFS, tedy organizace zaštiťující apoštolát v oblasti učňovského vzdělávání, a jak vzpomínala: *„Znamenalo to řadu setkání a organizačních porad, návštěv u našich externích spolupracovníků. S některými mými spolusestrami jsme procestovaly téměř všechny italské regiony, abychom hledaly řešení pro naše výchovné poslání mezi mladými.“*

V roce 1995 byla jmenována představenou římské inspektorie se sídlem na Via Marghera. Na tato léta vzpomíná její sekretářka sr. Claudia Daretto: „*Strávily jsme spolu šest šťastných let. Sestra Věra byla velmi prostá a dávala mi plnou důvěru, často mi svěřovala své starosti a těžkosti. Na inspektorii jsme se setkávaly vždycky ve třech: inspektorka, ekonomka a já. Hodně naslouchala a vyprávěla a atmosféra bývala plná pohody a pokoje. Zkrátka a dobře můžu říci, že na ni mám moc krásné vzpomínky, na její odbornost, schopnosti, ale především na velkou důvěru, kterou dávala.*“

Roku 2001 skončilo šestiletí v inspektorii Řím S. Cecilia. Tehdy byla sestra Věra poslána generální představenou do České republiky, kam se vracela po více než padesáti letech, a kde to, podle jejích slov, bylo úplně jiné, než jak si pamatovala ze svého dětství a mládí. Nejprve byla ředitelkou domu v Praze – Karlíně a o dva roky později ji generální představená matka Antonia Colombo požádala, aby se zde stala představenou vizitatorie Česká republika - Litva. Tuto funkci zastávala v letech (2003 – 2009). Nebyla to snadná léta, i proto, že s sebou přinesla vážné zdravotní komplikace, „*ale vnímala jsem mezi vámi velkou touhu žít povolání, jak se patří,*“ říkala.

Následující roky prožila sestra Věra v karlínské komunitě, postupně se přidávaly různé zdravotní problémy, přesto se, dokud to bylo možné, snažila být s námi, podporovat modlitbou nás i mladé, se kterými pracujeme. O každého se vždycky osobně zajímala a velmi ji zajímalo také dění v inspektorii. Nikdy si nestěžovala a říkala: „*Jsem opravdu šťastná sestra salesiánka. Mám se dobře a modlím se, to je hrozně potřeba.*“ A na otázku, co pro nás, sestry, teď vidí jako nejdůležitější, odpovídala: „*Abychom žily duchovně.*“ Poslední dobou už její zdravotní stav vyžadoval značnou péči, kterou jí komunita obětavě poskytovala. Zemřela tiše v časných ranních hodinách svátku sv. Marie Magdalény a věříme, že se podobně jako ona shledala s Tím, který ji kdysi povolal jménem.